

Identyfikator sprawy	:	C-150/21
Numer pisma	:	1
Numer rejestru	:	1178706
Data złożenia	:	05/03/2021
Data wpisu do rejestru	:	10/03/2021
Rodzaj pisma	:	Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
<hr/>		
Numer referencyjny złożonego przez e-Curia pisma	:	Pismo DC142517
Numer fiszki	:	2
Podmiot składający pismo	:	Stefaniak-Dąbrowska Monika (J357977)

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2021 r.

**Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, Sekcja Wykonania Orzeczeń V
Wydziału Karnego**

Przewodniczący: SSR Monika Stefaniak-Dąbrowska

Protokolant: Ewa Żabicka

Prokurator: -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2021 r.

sprawy **D.B**

z wniosku Centraal Justitieel Incassobureau

w przedmiocie wykonania orzeczenia nakładającego karę pieniężną

na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana 2012 r. - Dz. Urz. U.E. z dnia 26 października 2012 r. Nr C 326) oraz art. 15 § 2 kodeksu karnego wykonawczego

postanawia

I. wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi wykładni prawa unijnego o następującej treści:

1. Czy orzeczenie nakładające karę pieniężną wydane przez niderlandzki centralny organ administracyjny wyznaczony na podstawie art. 2 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW z dnia 24.02.2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń do kar o charakterze pieniężnym, od którego odwołanie przysługuje do prokuratury, podlegającej organizacyjnie Ministerstwu Sprawiedliwości, spełnia kryteria „orzeczenia od którego przysługuje odwołanie do sądu właściwego w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 a) ii) decyzji ramowej;

Za zgodność z oryginałem
Świadczy

st. sekretarz sądowy Joanna Stefaniak

2. Czy kryterium, aby orzeczenie nakładające karę pieniężną podlegało zaskarżeniu do „sądu właściwego w sprawach karnych” można uznać za spełnione w sytuacji, gdy złożenie odwołania do sądu rejonowego jest możliwe dopiero na dalszym etapie postępowania, tj. po jego negatywnym rozpatrzeniu przez prokuratora, a ponadto wiąże się w niektórych przypadkach z koniecznością wniesienia opłaty stanowiącej równowartość nałożonej kary.

II. zawiesić postępowanie do czasu uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne.

Uzasadnienie:

1. Prawo unijne

- 1.1 W pkt. 5 preambuły decyzji ramowej z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń do kar o charakterze pieniężnym (2005/214/WSiSW: dalej: "decyzja ramowa") wskazano, iż decyzja ramowa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz tych, które znajdują odbicie w Karcie Podstawowych Praw Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI.
- 1.2 Art. 3 decyzji ramowej stanowi, iż nie narusza ona obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w art. 6 Traktatu.
- 1.3 Art. 20 ust. 3 decyzji ramowej przewiduje możliwości odmowy uznania i wykonania orzeczenia w przypadku, gdy zaświadczenie nadesłane przez państwo wydające pozwala podejrzewać, że naruszone zostały prawa podstawowe lub podstawowe zasady prawne zawarte w art. 6 Traktatu.
- 1.4 Zgodnie z art. 1 a) ii) decyzji ramowej, „orzeczenie” oznacza prawomocne orzeczenie nakazujące osobie fizycznej lub prawnej uiszczenie kary o charakterze pieniężnym wydane przez organ państwa wydającego inny niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem, że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy w sprawach karnych.

Za zgodność z oryginałem
Świadczy:
[Podpis]
[Podpis]
[Podpis]

2. Prawo polskie

2.1 Zgodnie z treścią art. 611ff § 1 kodeksu postępowania karnego (dalej: "k.p.k.") w razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale "państwem wydania orzeczenia", o wykonanie prawomocnego orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd rejonowy, w okręgu którego sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.

3. Prawo niderlandzkie

3.1 Centraal Justitieel Incassobureau jest centralnym organem administracyjnym odpowiedzialnym za pobór i ściąganie należności z mandatów karnych wystawionych w związku z czynami popełnianymi na terytorium Królestwa Niderlandów.

3.2 Od mandatu karnego wystawionego przez Centraal Justitieel Incassobureau można w terminie 6 tygodni złożyć odwołanie do prokuratora. Jeśli nie zgodzi się on ze stanowiskiem skarżącego, ukaranemu przysługuje odwołanie do sądu rejonowego. Jeśli jednak sprawa dotyczy mandatu w wysokości 225 euro lub wyższego, rozpoznanie sprawy przez sąd jest uzależnione od wniesienia kaucji stanowiącej równowartość nałożonej kary.

4. Stan faktyczny

4.1 Orzeczeniem z dnia 17 stycznia 2020 r. D.B został ukarany karą pieniężną w wymiarze 92 euro za czyn z art. 2 niderlandzkiej ustawy o administracyjno-prawnym egzekwowaniu przepisów ruchu drogowego, popełniony w dniu 5 stycznia 2020 r., polegający na przekroczeniu dozwolonej prędkości. Orzeczenie jest prawomocne od 28 lutego 2020 r.

5. Postępowanie przez sądem krajowym

5.1 W dniu 22 września 2020 r. do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wpłynął wniosek strony niderlandzkiej o wykonanie kary o charakterze pieniężnym nałożonej na D.B.

zgodność z oryginałem
wiadczy

SI sekretarz sądowy Joanna Stefaniak

5.2 W dniu 6 listopada 2020 r. sąd odsyłający zwrócił się do Centraal Justitieleel Incassobureau z pytaniami dotyczącymi procedury odwoławczej przysługującej od orzeczenia nakładającego karę oraz statusu organu rozpoznającego odwołania. Odpowiedź wpłynęła do Sądu w dniu 22 lutego 2021 roku.

5.3 Ukarany nie stawił się na żadnym z wyznaczonych terminów posiedzeń w dniach 6 listopada 2020 r., 8 grudnia 2020 r. i 23 lutego 2021 r. Nie złożył także żadnego pisma.

6. Dopuszczalność pytania prejudycjalnego i powody wystąpienia z pytaniem prejudycjalnym

6.1 Uwzględniając okoliczności rozpoznawanej sprawy, sąd rejonowy jest sądem krajowym, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu w rozumieniu art. 267 zdanie drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Od postanowienia sądu rejonowego w przedmiocie wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie do sądu okręgowego (art. 611fh § 3 k.p.k.).

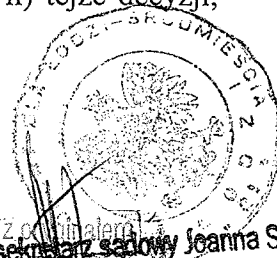
6.2 Udzielenie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi na postawione przez sąd odsyłający pytania prejudycjalne jest kluczowe dla prawidłowej interpretacji i stosowania przepisów krajowych implementujących decyzje ramową 2005/214/WSiSW w sprawie zawisłej przed tymże sądem.

6.3 W świetle zapadłych w 2019 i 2020 roku orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości dotyczących statusu prokuratora jako „organu sądowego” na gruncie decyzji ramowej o europejskim nakazie aresztowania¹, w ocenie sądu odsyłającego istnieją poważne wątpliwości dotyczące charakteru prawnego orzeczeń nakładających kary pieniężne, wydawanych przez niderlandzki organ centralny, skoro organ ten ma charakter administracyjny, a odwołanie od decyzji nakładającej karę przysługuje do prokuratora, a nie sądu.

7. Stanowisko sądu odsyłającego w przedmiocie odpowiedzi na pytanie prejudycjalne

7.1 Wobec treści art. 3 i 20 ust. 3 decyzji ramowej oraz rangi nadanej w art. 6 TUE przepisom chroniącym prawa podstawowe, wykładnia art. 1 a) ii) tejże decyzji,

¹ M.in. wyroki w sprawach połączonych C- 508/18 i C-82/19 PPU oraz C- 489/19 PPU.

zwłaszcza w zakresie pojęcia „sądu” powinna zostać dokonana z uwzględnieniem treści art. 6 EKPCz oraz interpretacji norm zawartych w tym przepisie, wynikającej z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu.

- 7.2 Na gruncie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu podstawowym warunkiem gwarantującym rzetelność postępowania jest rozpoznanie sprawy przez bezstronny sąd, który nie wykazuje cech zależności od władzy wykonawczej². Ponadto, istotnym elementem urealnijającym możliwość odwołania od niesprawiedliwego rozstrzygnięcia jest brak nadmiernych barier fiskalnych, czy prawnych utrudniających jego wniesienie.
- 7.3 Analizowana decyzja ramowa umożliwia transgraniczne wykonywanie kar orzeczonych nie tylko przez sądy, ale również organy administracyjne. W takiej sytuacji jednak prawo wewnętrzne państwa wydającego musi przewidywać możliwość odwołania się od takiej decyzji do sądu właściwego w sprawach karnych³.
- 7.4 Pojęcie „sądu właściwego w sprawach karnych” analizował TSUE w ramach procedury prejudycjalnej zainicjowanej przez sąd czeski w sprawie *Balázs*⁴. W wyroku wydanym w tej sprawie Trybunał rozstrzygnął po pierwsze, iż jest to pojęcie autonomiczne prawa Unii Europejskiej, któremu należy nadać w całej Unii jednolitą i autonomiczną wykładnię⁵. Po drugie wskazał, iż badając, czy dany organ jest sądem w rozumieniu art. 1 lit a) pkt iii) decyzji ramowej należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, takich jak podstawa prawna istnienia instytucji, jej stały charakter, obligatoryjny charakter jej jurysdykcji, kontrydiktoryjność postępowania, stosowanie przez tę instytucję przepisów prawa oraz jej niezawisłość⁶. Organ ten powinien także posiadać kompetencję, aby rozpoznać sprawę pod kątem zarówno oceny prawnej, jak i oceny okoliczności faktycznych, a także mieć możliwość zbadania dowodów i ustalenia na tej podstawie odpowiedzialności zainteresowanego, jak i adekwatności kary.
- 7.5 W wyroku wydanym w sprawie C-216/18 *LM* Trybunał Sprawiedliwości wskazał, iż wymóg niezawisłości sędziów wchodzi w zakres istotnej treści prawa

² Wyrok ETPC z 23.06.1981, 7238/75, *Le Compte, Van Leuven i De Meyer v. Belgia*, wyrok ETPC z 19.04.1988 r., 10328/83, *Belilos v. Szwajcaria*.

³ art. 1 lit.a) pkt ii) decyzji ramowej 2005/214/WSiSW.

⁴ Wyrok TS z 14.11. 2013 r., C-60/12, postępowanie przeciwko M. Balázs, ECLI:EU:C:2013:733.

⁵ Pkt 26.

⁶ Pkt 32.

Za zgodność z oryginałem,
Świadczy:
st. sekretarz sądowy Joanna Stefaniak

podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, które ma podstawowe znaczenie jako gwarancja ochrony wszystkich praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii i zachowania wartości wspólnych państwom członkowskim, określonych w art. 2 TUE, w szczególności wartości w postaci państwa prawnego⁷. Każde państwo członkowskie powinno zapewnić, by organy należące – jako „sąd” w znaczeniu określonym w prawie Unii – do jego systemu środków odwoławczych w dziedzinach objętych prawem Unii odpowiadały wymogom skutecznej ochrony sądowej. Tymczasem dla zagwarantowania tej ochrony rzeczą kluczową jest zachowanie niezawisłości takich organów⁸.

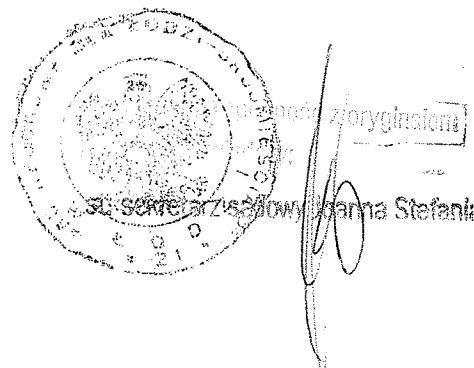
- 7.6 We wskazanym wyżej wyroku TSUE wyjaśnił, iż niezawisłość obejmuje dwa aspekty: zewnętrzny i wewnętrzny. Pierwszy z nich wymaga, aby dany organ wypełniał swoje zadania w pełni autonomicznie, bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, oraz pozostając pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia. Niezbędna wolność od tego rodzaju wpływów z zewnątrz wymaga określonych gwarancji, takich jak nieusuwalność, chroniących osoby, którym powierzono zadanie sądenia. Innymi elementami gwarancyjnymi wskazanymi przez Trybunał są: pobieranie wynagrodzenia na poziomie odpowiadającym wadze wykonywanych zadań oraz odpowiednio ukształtowany system odpowiedzialności dyscyplinarnej⁹.
- 7.7 Z kolei aspekt o charakterze wewnętrznym, łączy się z pojęciem bezstronności i dotyczy jednakowego dystansu do stron sporu i ich odpowiednich interesów w odniesieniu do jego przedmiotu. Wymaga zatem przestrzegania obiektywizmu oraz braku wszelkiego interesu w rozstrzygnięciu sporu poza ścisłym stosowaniem przepisu prawa¹⁰.
- 7.8 W kontekście omówionych powyżej wskazówek Trybunału odnoszących się do pojęcia niezawisłości organu sądowego, niezbędne jest zbadanie, czy niderlandzka prokuratura, rozpatrująca odwołania od kar pieniężnych orzekanych przez organ administracyjny jakim jest Centraal Justitieel Incassobureau spełnia

⁷ Wyrok TS z 25.07.2018 r., C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586, pkt 48.

⁸ Pkt. 52 i 53

⁹ Pkt. 63-64.

¹⁰ Pkt. 65.

wymóg niezawisłości pozwalające na traktowanie jej jako „sąd właściwy w sprawach karnych”.

7.9 W kilku sprawach rozstrzygniętych w 2019 r. przez Trybunał, przedmiotem pytań ze strony państw członkowskich był status prokuratora jako organu wydającego europejski nakaz aresztowania („dalej: ENA”). W wyroku wydanym w sprawach połączonych C- 508/18 i C-82 *OG i PI* Trybunał wykluczył, aby prokuraturę można było traktować jako niezależny organ sądowy w sytuacji, gdy jest ona narażona na ryzyko podlegania, bezpośrednio lub pośrednio indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony władzy wykonawczej, takiego jak minister sprawiedliwości¹¹. Warto przy tym zaznaczyć, iż Trybunał zajął takie stanowisko pomimo faktu, iż od decyzji prokuratora o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania przysługiwało odwołanie do sądu, a także pomimo deklaracji pochodzących od przedstawicieli strony niemieckiej, iż instrukcje w sprawach indywidualnych wydawane są przez ministra sprawiedliwości rzadko, zapadają co do zasady w formie pisemnej i wymagają ujawnienia ich przewodniczącemu parlamentu związkowego¹².

7.10 Z kolei w sprawie C-489/19 *NJ* PPU¹³ przedmiotem analizy był status prokuratury austriackiej w ramach procedury ENA. W Republice Austrii prokuratury również podlegają instrukcjom ze strony federalnego ministra sprawiedliwości. Istotnym elementem procedury wydania ENA w tym państwie jest jednak to, iż prokurator nie podejmuje tej decyzji samodzielnie. Wymaga ona bowiem zatwierdzenia przez sąd, który ma dostęp do wydanych w sprawie instrukcji, może prowadzić własne dochodzenie lub je zlecić, a ostateczną decyzję podejmuje autonomicznie. Ponadto, orzeczenie o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania podlega dodatkowo zaskarżeniu na drodze sądowej. Ta szczególna, decydująca rola, jaką pełni sąd w procedurze wydania ENA, w efekcie skłoniła Trybunał do zaakceptowania prokuratora jako organu wydającego ENA, pomimo jednoznacznego stwierdzenia w treści wyroku, iż prokuratura austriacka nie spełnia wymogu niezależności¹⁴.

¹¹ Wyrok TS z 27.05. 2018 r. w sprawach połączonych OG i PI, C-508/18 i C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456.

¹² Pkt. 79-90.

¹³ Wyrok TS z 9.10.2019 r. w sprawie NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

¹⁴ Par. 40.

- 7.11 Zgodnie z art. 116 ust. 1 i 2 Konstytucji Królestwa Niderlandów sądy sprawujące wymiar sprawiedliwości, ich organizacja, skład i uprawnienia są określane w akcie rangi ustawowej.
- 7.12 Z art. 117 Konstytucji Królestwa Niderlandów wynika, iż osoby sprawujące wymiar sprawiedliwości, a także Prokurator Generalny przy Sądzie Najwyższym są mianowani dożywotnio dekretem królewskim¹⁵. Prokuratorzy publicznych jednostek prokuratury są mianowani przez Królową i są usuwalni. W praktyce decyzja o powołaniu danej osoby na stanowisko prokuratora jest zależna od Ministra Sprawiedliwości¹⁶.
- 7.13 Zgodnie z przepisami ustawy o organizacji sądownictwa z 18 kwietnia 1927 r. (*Judiciary Organization Act*),¹⁷ w Królestwie Niderlandów funkcjonują sądy rejonowe, sądy apelacyjne, oraz Sąd Najwyższy¹⁸. To te podmioty ustawa definiuje jako sądy¹⁹. Prokuratorzy zaliczeni zostali natomiast do grupy podmiotów uczestniczących w wymiarze sprawiedliwości²⁰.
- 7.14 Prokuratura niderlandzka podlega Ministerstwu Sprawiedliwości²¹. Minister Sprawiedliwości jest politykiem i za swoje działania odpowiada przed parlamentem. Oprócz kształtowania ogólnej polityki karnej ministerstwa za pośrednictwem ogólnych wytycznych, wykonuje on wobec podległych mu prokuratorów wiele uprawnień władczych takich jak: decydujący głos w procesie nominacji na stanowisko, możliwość kierowania prokuratorów do pracy w innych jednostkach prokuratury. Ponadto, posiada on uprawnienie do kierowania wobec prokuratorów instrukcji w sprawach indywidualnych. Niewykonanie instrukcji może stanowić podstawę do wszczęcia przeciwko prokuratorowi podległemu postępowania dyscyplinarnego²². Co do zasady instrukcje powinny przybrać formę pisemną, lecz w sytuacjach wyjątkowych dopuszczalne jest wydanie instrukcji w formie ustnej. Zasadą jest również zamieszczenie treści instrukcji w aktach sprawy, jednakże obowiązku takiego nie ma w sytuacji, gdy „*sprzeciwia się temu interes państwa*”, co jest pojęciem nieostrym. Należy także dodać, iż

¹⁵ Tekst Konstytucji za: <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Constitution-NL.pdf>.

¹⁶ Marguery T.P., Unity and diversity of the prosecution services in Europe. A study of the Czech, Dutch, French and Polish systems, 2008, s. 112-113 w: https://www.rug.nl/research/portal/files/2712234/14_thesis.pdf

¹⁷ https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Wet-op-de-Rechterlijke-Organisatie_EN.pdf

¹⁸ Sekcja 2 ustawy o organizacji sądownictwa z 18 kwietnia 1927 r.

¹⁹ Sekcja 1a) ustawy o organizacji ...

²⁰ Sekcja 1b) ustawy o organizacji ...

²¹ Marguery T.P., Unity and diversity ...s. 100.

²² Marguery T.P., Unity and diversity ...s. 122.

za zgodność z oryginałem

Świadczy:

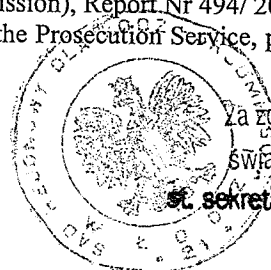
st. sekretarz sądowy Joanna Stefanik

niderlandzcy prokuratorzy powszechnych jednostek prokuratury nie posiadają immunitetu, nie sprawują swojej funkcji dożywotnio i są usuwalni.

- 7.15 Warto także wskazać, iż przeciwko uprawnieniu Ministra Sprawiedliwości do wydawania instrukcji w sprawach indywidualnych stanowczo wypowiada się Komisja Wenecka. Podobne uprawnienie, którym dysponuje Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny w Rzeczypospolitej Polskiej stało się obiektem krytyki ze strony tego organu²³. Jako niewłaściwe Komisja Wenecka wskazuje rozwiązanie, w którym władza ustawodawcza lub wykonawcza mają wpływ na to, czy w danej sprawie wszcząć postępowanie karne, albowiem powinna być to wyłącznie decyzja prokuratora²⁴.
- 7.16 Wobec powyższego, uwzględniając cechy urzędu prokuratorskiego w Królestwie Niderlandów, jego pozycję w strukturze szeroko pojętego sądownictwa, a także treść orzeczenia w sprawie *Balažs* powstaje pytanie, czy prokuraturę niderlandzką można uznać za „sąd właściwy w sprawach karnych”. W ocenie sądu odsyłającego odpowiedź na to pytanie jest negatywna. Rozwiązanie przyjęte w art. 1 a) ii) i iii) decyzji ramowej 2005/214/WSiSW ma charakter gwarancyjny, mający zrównoważyć ewentualne niedostatki w zakresie ochrony praw podstawowych wynikające z faktu, iż kompetencję w zakresie nakładania kar pieniężnych posiadają również organy administracyjne.
- 7.17 Odwołanie do w pełni niezależnego organu sądowego, mającego kompetencję do merytorycznej oceny materiału dowodowego, a także stosującego w trakcie procedowania zasadę *in dubio pro reo*, czy też zasadę indywidualizacji kary, stanowi mechanizm pozwalający na realizację podstawowych funkcji procesu karnego, zaś ukaranemu – skorzystanie z przysługującego mu prawa do obrony.
- 7.18 Należy przy tym zauważyć, iż możliwość skorzystania z drogi sądowej zyskuje na znaczeniu zwłaszcza w sytuacjach, gdy pierwsza faza „orzekania” w przedmiocie winy i kary jest całkowicie zautomatyzowana i ogranicza się do sprawdzenia danych właściciela pojazdu, wydrukowania decyzji wygenerowanej przez system komputerowy, a następnie jej wysłania do adresata. W przypadku niderlandzkiego organu centralnego, wydanie orzeczenia nakładającego karę

²³ European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Opinion 892/2017 on the act on the public prosecutor's office as amended, pkt. 113. Tekst za: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2017\)028-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2017)028-e).

²⁴ European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Report Nr 494/ 2008 on european standards as regards the independence of the judicial system: part II – the Prosecution Service, pkt. 87(8). Tekst za: <https://rm.coe.int/1680700a60>.

Za zgodność z oryginałem

świadczy:

st. sekretarz sądowy Joanna Stefaniak

pieniężną nie odbywa się bowiem przy zastosowaniu zasad rządzących typowym procesem karnym. Wobec powyższego, cały ciężar realizacji podstawowych gwarancji procesowych spoczywa na organie odwoławczym, czyli prokuraturze która, zdaniem sądu odsyłającego, nie jest w Królestwie Niderlandów organem niezawisłym. Konsekwencją takiej oceny byłaby możliwość odmowy uznania i wykonania orzeczenia wydanego przez Centraal Justitieel Incassobureau, jako pochodzącego od organu niespełniającego kryteriów wskazanych w art. 1 a) ii) decyzji ramowej 2005/214/WSiSW.

7.19 Jednocześnie oceny wymaga funkcjonujące w niderlandzkiej procedurze odwoławczej rozwiązanie prawne polegające na tym, iż w przypadku, gdy prokurator nie uwzględni odwołania od orzeczenia wydanego przez Centraal Justitieel Incassobureau, w dalszej kolejności odwołanie można złożyć do sądu rejonowego. Zdaniem sądu odsyłającego takich mechanizm odwoławczy nie spełnia wymogu z art. 1 a) ii) decyzji ramowej, który nakazuje, aby odwołanie przysługiwało do sądu właściwego w sprawach karnych. Jak się bowiem wydaje, decyzja ramowa zakłada możliwość odwołania się do sądu w sposób bezpośredni, bez konieczności wyczerpania jakiegokolwiek innej, dodatkowej procedury. W orzeczeniu w sprawie *Balažs* wskazano, iż procedura odwoławcza nie powinna napotykać na nadmierne bariery prawne lub fiskalne²⁵. Biorąc pod uwagę szczególnie, transgraniczny charakter postępowania w sprawie wykonania kary pieniężnej, a także liczne problemy związane z wykonywaniem kar nakładanych przez organ niderlandzki, sygnalizowane w postępowaniach prejudycjalnych inicjowanych przez polskie sądy, niezwykle istotne jest, aby odwołanie od orzeczeń nakładających te kary przysługiwało w sposób bezpośredni i to do organu spełniającego kryteria niezawisłości.

7.20 Ponadto, w przypadku składania odwołania od decyzji nakładającej karę pieniężną do sądu rejonowego, mamy do czynienia nie tylko z koniecznością przejścia przez etap rozpoznawania sprawy przez prokuratora, co opóźnia moment rozpoznania odwołania i stanowi dodatkową barierę instytucjonalną, ale także obciążone jest w niektórych przypadkach barierą fiskalną. Jeżeli bowiem mandat opiewa na karę w wysokości 225 euro lub wyższą, warunkiem rozpoznania odwołania przez sąd jest uiszczenie przez skarżącego kaucji w wysokości równowartości tej kwoty. W ocenie sądu odsyłającego takie

²⁵ Pkt.46 wyroku w sprawie C-60/12 *Balažs*.

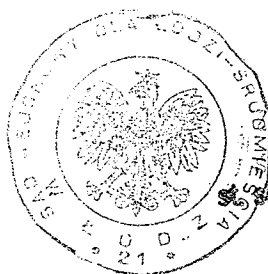
uksztaltowanie procedury odwoławczej może w sytuacji transgranicznej stanowić barierę zniechęcającą obywatela państwa obcego do złożenia odwołania.

7.21 Przedstawione powyżej wątpliwości uzasadniają zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

7.22 Z tych względów sąd krajowy, na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzekł jak w punkcie 1 sentencji niniejszego postanowienia.

7.23 W związku z przedstawieniem pytania prejudycjalnego, sąd rejonowy na podstawie art. 15 § 2 kkw zawiesił postępowanie incydentalne w przedmiocie rozpoznania wniosku obrońcy skazanego do czasu udzielenia odpowiedzi przez Trybunał.

SSR Monika Stefaniak-Dąbrowska

zgodność z oryginałem

Wiadczy:
sekretarz sądowy Joanna Stefaniak

